

En toen ik mij omkeerde zag ik zeven gouden kandelaren en in het midden van de kandelaren een gestalte als een Mensenzoon.

Apocalypse 1

Hoe kon de ziener Johannes getoond worden wat uit de mens eens zou worden: de Zoon des Mensen in zijn kosmische grootte?

Dat kon omdat hij zich omkeerde naar wat achter hem was en te zien wie het was wiens stem hij gehoord had. Wie het was die zijn denken en willen met kracht en moed vervulde en hem daarbij deed voelen dat dit voor hem geen vreemde was.

In het gewone leven gebeurt het ook wel dat een innerlijke stem tot ons zegt: 'dat wat nu voor je staat dat móet je nu doen ook wanneer het niet leuk of aangenaam is'. Of een andere keer dat je iets juist níet moet doen. We noemen dat wel de stem van het geweten, een stem die overigens doorgaans niet met de klank van bazuinen spreekt zoals indertijd op Patmos, maar eerder stil en gedempt. Het is ook geen stem die zich toont als een zon in haar volle kracht wanneer we er onze blik op richten.

Maar dat het geen vreemde is, dat het ons denken en willen met kracht vervult en ons bemoedigt ook wanneer we stappen doen die ogenschijnlijk niet zo gemakkelijk zijn, dat hij onze rug recht doet houden en ons niet alleen laat in de opdracht of taak die we aanvatten – dat merken we wel.

De stem van het geweten niet alleen te hóren maar ons om te keren en ons hem toe te wenden: het klinkt eenvoudig en onschuldig maar is dat niet altijd. Het is echter het begin van een leven met Hem die aan Johannes op Patmos als Mensenzoon verscheen.

Ignaz Stegeman